

1. i den mån som den i ingressen till årsbokslutsdirektivet och artikel 2 i detta direktiv föreskrivna principen om "true and fair view" [rättvisande bild] (till skillnad från kapitalassociationer, 264 § andra stycket, 289 § första stycket HGB) inte ingår i den lagtext som motsvarar de delar av innehållet i årsbokslutsdirektivet som införlivats (i detta fall genom den tyska Bilanzrichtlinien-Gesetz, årsredovisningslagen, nedan kallad årsredovisningslagen) med de för alla näringsidkare gällande nationella rättsreglerna om årsredovisning (i detta fall 238 §§ första stycket HGB),

2. i den mån som utgångspunkten för vinstberäkningen när det gäller näringsidkare som upprättar sin årsredovisning enligt den nationella skatterätten (i detta fall 5 § första stycket första meningen i den tyska Einkommensteuergesetz, nedan kallad inkomstskattelagen, jämförd med 8 § första stycket i den tyska Körperschaftsteuergesetz, nedan kallad bolagsskattelagen, och 7 § i den tyska Gewerbesteuer-gesetz, nedan kallad närings-skattelagen) är de handelsrättsliga principerna om god redovisningssed och

a) i den mån som dessa principer regleras i de (genom årsredovisningslagen) harmoniserade föreskrifterna för alla näringsidkare (238 §§ i HGB) eller

b) i den mån som de särskilda föreskrifterna om årsredovisning för kapitalassociationer (264 §§ i HGB) är relevanta,

3. i den mån som den nationella skatterätten i andra avseenden utgår från begrepp och principer i årsredovisningsrättsliga regler inom handelsområdet?

II. Redovisning av kreditrisker

1. Skall en landsrisk (valuta- och transfereringsrisk) redovisas i balansräkningen värdejusterande, nämligen både på tillgångssidan genom avskrivningar på utlandsfordringar (artiklarna 19, 39.1 b-c i årsbokslutsdirektivet, 253 § tredje och fjärde styckena i HGB) och på skuldsidan genom avsättningar (artikel 20.1 i årsbokslutsdirektivet, 249 § första stycket första meningen i HGB), för sådana ansvarsförbindelser på grund av avaler eller garantier för främmande utlandsfordringar (artikel 14 i årsbokslutsdirektivet, 251 § i HGB, "risk subparticipation agreement") som har antecknats under balansräkningen?

2. Är det förenligt med principen om att bokslutsposterna skall värderas var för sig (artikel 31.1 e i årsbokslutsdirektivet, 252 § första stycket tredje punkten i HGB) att alternativt ta hänsyn till risker genom schablonmässiga värdejusteringar respektive -avsättningar i stället för genom strikt individuella värdejusteringar respektive -avsättningar, trots att kreditrisken i det enskilda fallet inte är särskilt stor:

a) Kan den inte akuta utan endast latent kreditvärdighetsrisken redovisas genom en schablonmässig värdejustering inte endast genom en avskrivning på en fordran utan också genom avsättning för en (aval- eller garanti) ansvarsförbindelse?

b) Kan en inte särskilt sannolik landsrisk beaktas genom en schablonmässig värdejustering med utgångspunkt i vilket land det är fråga om (schablonmässig värdejusteringen av enskilda poster) inte endast genom en avskrivning av en fordran utan också genom avsättning för en (aval- eller garanti) ansvarsförbindelse?

3. Kan eller skall landsrisken beräknas med utgångspunkt i egna förbindelser, erfarenheter och informationer eller med hjälp av bransch-kunnande eller enligt rating-tabeller eller genom en kombination av dessa metoder eller skall den uppskattas på något annat sätt?

4. Får hänsyn tas till en risk även

a) om den redan förelåg då den ifrågavarande affärsförbindelsen ingicks och

b) om den är mångdubbelt större än den vinst eller intäkt som den kan medföra (i detta fall avränta under kortare tid än ett år)?

5. Skall landsrisk och kreditvärdighetsrisk i förekommande fall beaktas parallellt inom ramen för samma kredit genom värdejustering respektive avsättning i ett enda eller separata belopp?

6. Är en kombination av riskpreventioner även tillåten, när den ena risken beräknas individuellt och den andra risken beräknas schablonmässigt?

7. Undviks en dubbel riskprevention på ett ändamålsenligt sätt genom att efter det att man har tagit hänsyn till den ena risken endast lägger det kreditbelopp till grund för beräkningen av den andra återstående risken som matematiskt framkommer vid avdrag av den vidtagna preventionsåtgärden?

III. Värdeupplysning

1. Skall, utöver ordalydelsen av artikel 31.1 c bb i årsbokslutsdirektivet (252 § första stycket fjärde punkten första delen av meningen i HGB) inte endast ökning av risken utan även minskningar av risken beaktas i värdeupplysande riktning?

2. Utgör en amortering mellan balansdagen och dagen för upprättandet av balansräkningen en händelse som (med retroaktiv verkan) ger upplysning om värdet och inte endast en händelse som påverkar värdet som endast har betydelse för amorteringsåret?

3. Är det tillåtet att man i samband med en händelse som ger upplysning om värderingen av risker som är av förhållandevis liten betydelse för den ifrågavarande verksamheten inte fäster den avgörande vikten vid tidsperioden fram till fastställelsen av årsbokslutet utan istället vid vilken dag värderingen av den ifrågavarande balansposten avslutas?

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Tribunale di Roma av den 1 juli 1999 i brottmålet mot Armando Caterino

(Mål C-311/99)

(1999/C 333/30)

Tribunale di Roma begär genom beslut av den 1 juli 1999, vilket inkom till domstolens kansli den 13 augusti 1999, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett

förhandsavgörande i brottmålet mot Armando Caterino beträffande följande fråga:

”Är uttrycket 'yrkesmässigt ... transporterar avfall' i artikel 12 i direktiv 91/156/EEG⁽¹⁾ enligt gemenskapsrätten liktydigt med uttrycket 'transport av avfall som annan givit upphov till' även med avseende på begreppet 'producent' av avfall som definieras i artikel 1 i samma direktiv utgör, följaktligen, den regel i artikel 1.19 i lag 426/1998 genom vilken direktivet införlivas en korrekt tolkning av gemenskapslagstiftningen?”

(¹) Rådets direktiv 91/156/EEG av den 18 mars 1991 om ändring i direktiv 75/442/EEG om avfall EGT L 78, 26.3.1991, s. 32.

Överklagande, ingivet den 24 augusti 1999 av Iseri Europa Srl, av den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, tredje avdelningen, har meddelat den 15 juni 1999 i mål T-277/97: Iseri Europa Srl mot Europeiska gemenskapernas revisionsrätt

(Mål C-315/99 P)

(1999/C 333/31)

Iseri Europa Srl (med säte i Rom) har den 24 augusti 1999 till Europeiska gemenskapernas domstol överklagat den dom som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt, tredje avdelningen, har meddelat den 15 juni 1999 i mål T-277/97: Iseri Europa Srl mot Europeiska gemenskapernas revisionsrätt. Klaganden företräds av advokaterna Sergio Ristuccia och Gian Luigi Tosato, Rom.

Klaganden yrkar att domstolen skall

- upphäva den dom som förstainstansrätten har meddelat den 15 juni 1999 i mål T-277/97,
- bifalla Iseris yrkanden i målet vid förstainstansrätten som om de hade fullständigt upprepats,
- förplikta revisionsrätten att ersätta rättegångskostnaderna i de två instanserna.

Grunder och huvudargument

Iseri ifrågasätter domen i fråga med stöd av artikel 225 i EG-fördraget och artikel 49 i domstolens EG-stadga samt andra föreskrifter och anför följande till grund för sitt överklagande:

1. Förfarandefel vid förstainstansrätten till nackdel för klaganden, eftersom rätten inte har uttalat sig avseende hörande av vittnen och på grund av otillräcklig utredning,

2. åsidosättande av gemenskapsrätten avseende den kontradiktoriska principen och brist i motiveringen,
3. rätten har inte uttalat sig avseende en avgörande del av tvisten,
4. åsidosättande av gemenskapsrätten genom förtal och brist i motiveringen,
5. förvanskad framställning av omständigheterna avseende den påstådda ”sammanblandningen av intressen”, brist i motiveringen och felaktig juridisk kvalificering,
6. förvanskad framställning av omständigheterna avseende den påstådda vägran av Iseris företrädare att avgå från styrelsen för Byrån för nätverken i Medelhavsområdet, ARTM (Agence pour les réseaux méditerranéens) och brist i motiveringen.

Begäran om förhandsavgörande enligt beslut av Bundesfinanzhof av den 15 juli 1999 i målet mellan Finanzamt Burgdorf och Hans-Georg Fischer

(Mål C-322/99)

(1999/C 333/32)

Bundesfinanzhof begär genom beslut av den 15 juli 1999, vilket inkom till domstolens kansli den 27 augusti 1999, att Europeiska gemenskapernas domstol skall meddela ett förhandsavgörande i målet mellan Finanzamt Burgdorf och Hans-Georg Fischer beträffande följande frågor om tolkningen av direktiv 77/388/EEG⁽¹⁾:

1. Föranleder i efterhand utförda kaross- och lackeringsarbeten (för vilka avdrag för mervärdesskatt gjorts) på en (icke avdragsgill) personbil som uttagits ur rörelsen att
 - a) denna enligt artikel 5.6 i direktivet skall betraktas som en vara för vilken mervärdesskatten delvis är avdragsgill, eller att
 - b) de i efterhand uppkomna kostnaderna skall betraktas som avdragsgilla beståndsdelar i varan?
2. Vad skall, för det fall den första frågan besvaras jakande, beskattas som uttag i den mening som avses i artikel 5.6 i direktivet:
 - a) personbilen inklusive de vidtagna åtgärderna (kaross- och lackeringsarbeten), eller
 - b) enbart de vidtagna åtgärderna (kaross- och lackeringsarbetena)?
3. Utgörs, för det fall den andra frågan besvaras jakande, beskattningsunderlaget enligt artikel 11 A första stycket b i direktivet av inköpspriset för personbilen (eller en liknande personbil) jämt priset för reparationerna, vid den tidpunkt då uttaget anses ha gjorts, eller enbart priset för de reparationer för vilka avdrag gjorts?